

La Palma

Het steilste eiland ter wereld rijst op uit de golven van de Atlantische Oceaan. Van noord naar zuid meet La Palma maximaal 46 kilometer, van oost naar west maximaal 28. La Palma is in verschillende opzichten het groenste eiland van de archipel: er zijn geen grote concentraties van hotels en de natuur is er ongerepter dan elders. Vanwege de vele palmbomen die er groeiden, noemden de Spanjaarden het eiland La Palma. De bewoners heten Palmeros.

Het noorden en oosten van het eiland zijn aanzienlijk vochtiger en koeler dan het zuiden en westen. De noordoostpassaat is verantwoordelijk voor het verschil in klimaat en vegetatie, want deze wind stuwt de vochtige Atlantische lucht tegen de bergmassieven op, waardoor het weer in het zuidwesten meestal beter is.

Het natuurpark Caldera de Taburiente vormt het hart van het eiland. De door erosie gevormde krater met een doorsnede van negen kilometer is een van de grootste ter wereld. De krater wordt in het noordoosten beschermd door de uitlopers van de Cumbre, een lange bergketen die in een halve cirkel om de caldera ligt en naar het zuiden doorloopt.

In 2002 werd La Palma door Unesco tot biosfeerreservaat uitgeroepen. Wij bezochten dit eiland voorjaar 2014.

Vrijdag 28 maart – vertrek naar La Palma

Vandaag hoeven we pas om tien uur de deur uit, maar het wordt toch nog een race tegen de klok; het kost 30 euro om een bagagestuk in te checken en daarom hebben we besloten dat Ingrid alleen met handbagage reist. Vincent mag vijftien kilo in zijn koffer meenemen en dat blijkt erg weinig te zijn. We zitten enorm te worstelen om daaronder te blijven en resoluut laten we shampoo, deo en zeep thuis. Na een hoop heen en weer gepak lukt het uiteindelijk, al zitten we dan ook met een behoorlijke berg handbagage, ieder maximaal tien kilo. En dan te bedenken dat we eigenlijk helemaal niets wilden inchecken, maar de koffer van Vincent nodig hadden voor de wandelstokken.

Voordat we rond de klok van twee op kunnen stijgen moeten we op Schiphol nog even op een belangrijk persoon wachten die volgens de copiloot toch echt mee moet. Het blijkt de gezagvoerder te zijn die ergens vast zit in een file!? Enfin, na twintig minuten wachten is de man terecht en kunnen we opstijgen voor een vlucht van 4.06 uur naar de luchthaven van La Palma. Het vliegtuig zit niet vol, dus wij hebben alle ruimte om breeduit te zitten.

Iets over zessen 's avonds landen we in Santa Cruz, de hoofdstad van La Palma, aan de oostkust van het eiland. Later horen we dat landen op La Palma door een speciale wind erg lastig is. Piloten hebben hiervoor een speciaal briefje nodig en dan nog moeten veel vliegtuigen voor één nacht uitwijken naar Tenerife. Onze piloot weet echter, ondanks wat turbulentie, in één keer veilig te landen. Het is hier één uur vroeger dan in Nederland. We besluiten te splitsen: Ingrid wacht op de koffer van Vincent, Vincent gaat alvast naar de huurauto. Achteraf gezien niet echt handig; het verhuurbedrijf zit in een van de parkeergarages en is zo lastig te vinden dat we elkaar bijna niet terug vinden. Ingrid schiet uiteindelijk een politieagent aan en hij loopt voorop, de catacomben van de parkeergarage in.

De tank van onze Peugeot zou halfvol moeten zijn, maar is natuurlijk leger, maar daar gaan we dan toch eindelijk. De auto is niet splinternieuw, maar doet het prima. La Palma staat bekend als een eiland met de steilste wegen ter wereld en dat merken we meteen als we dwars door het bergachtige binnenland op weg gaan naar onze 'casa' aan de westkant van het eiland. Sommige hellingen kun je alleen maar in zijn 'één' nemen. Als je de hellingproef nog niet beheerst, dan leer je dat hier wel.

Halverwege duiken we in El Paso een mega-supermarkt in en gooien de benzinetank vol (1,07 euro per liter, terwijl het in Nederland richting de 1,70 euro gaat).

Het is al donker als we El Jesús binnenrijden. Dit ligt een paar kilometer ten zuiden van het dorp Tijarafe. Het wordt gelukkig geen urenlange zoektocht in het donker dankzij het nieuwe navigatiesysteem dat ik heb aangeschaft. Het is voor de motor bedoelt maar natuurlijk werkt het ook in een auto. Thuis had ik de route al voorgeprogrammeerd. Feilloos dirigeert hij (of is het 'zij'?) ons naar onze bestemming. Via vele haarspeldbochten kronkelt de weg omhoog. Ergens in het donker stuurt de navigatie ons rechtsaf een zeer smal pad in. Over dit doodlopende karrespoor komen we in het donker om 19.55 uur aan bij ons casa Las Palmeras. Het uitzicht moet geweldig zijn, maar dat zien we morgen wel.

De eigenaresse zou rond 20.00 uur aanwezig zijn om ons de sleutel te overhandigen. Wij dachten dus op tijd te zijn, maar waar we ook kijken, er is niemand te bekennen. Het is weer een typische Hollands gedachte om er vanuit te gaan dat iedereen op de klok leeft. Na wat rondzoeken blijkt de sleutel gewoon in de voordeur te steken. Dat kan hier zonder problemen. Het huisje is klein, maar compleet en met zorg ingericht. Weliswaar is er geen ontvangstcomité, maar er staat een fles lokale wijn, een schaal fruit en een bos bloemen op tafel. Een warm welkom! De tax free Amarula van Schiphol moet er meteen aan geloven.

We kijken enorm uit naar de komende tweeënhalve week: veel wandelen, kneuteren om het huisje. Ingrid heeft zelfs een paar leesboeken meegenomen. Niks rondtrekken van hot naar her, maar gewoon een gespreid bedje op en vaste locatie.

Zaterdag 29 maart – relaxt opwarmertje

Als we de gordijnen open trekken, worden we overweldigd door het mooie, vrije uitzicht op de rustieke omgeving en daarachter de Atlantische Oceaan. Daar ergens in de verte moet Noord-Amerika liggen. We zitten op 750 meter hoogte en hebben eigenlijk 360 graden zicht. Met een kop thee en papaya gaan we buiten zitten genieten. Uiteindelijk dalen we af naar Tijarafe, het dichtstbijzijnde dorp, en duiken het kleinste winkeltje in. Ter plekke besluiten we dat deze kruidenier ons vaste adresje wordt: klein, smalle gangetjes, van alles wat, volgepropt. Vincent koopt voor zes euro een fles rum en laat zo Ingrid een beetje zitten met de literfles Amarula.

En dan hebben we tegen de middag eigenlijk ons ontbijtje: verse broodjes, lokale geitenkaas met avocado. We hebben het nog druk de rest van de dag: van buiten naar binnen, toch weer naar buiten, deken erbij, op de ligstoelen, shit... boek vergeten. En zo slepen we ons er doorheen, op het laatste gesterkt door een borrel. We genieten van het prachtige uitzicht over de bloementuin en de oceaan.

O ja, we hebben vandaag toch nog iets ondernomen, namelijk naar de zaterdagmarkt van Punta Gorda. We kopen in verschillende standjes wat groenten en koekjes en Ingrid krijgt van Vincent een mooie leren armband. In 2000 was Ingrid al een keer eerder op vakantie op La Palma, toen met een vriendin in een huisje in Punta Gorda. Het lukt helaas niet om het huisje terug te vinden. Wél de supermercado, maar het kleine, rommelige winkeltje van toen is inmiddels een fonkelnieuwe Spar.

Zondag 30 maart – wandeling van Los Sauces naar Barlovento

De Rother wandelgids zegt over wandeling 17: "Mooie gevarieerde rondwandeling door het noordoosten, deels in het schaduwrijke laurierbos." Een rode route, dus tamelijk moeilijk, vijf uur lopen, een kleine 1.000 meter hoogteverschil.

We gooien de volgorde iets om en starten bij het kraterstuwmeer Laguna de Barlovento en lopen het eerste stuk over een bosbouwpad. Vanaf het dorp La Florida gaat het een

heel stuk over een asfaltweg stijl naar beneden. Echt slopend voor je knieën, zeker op zo'n eerste dag. De mensen uit het dorp zijn druk met de sinaasappel oogst en allemaal erg vriendelijk. Een man geeft ons wat sinaasappels mee. Ook de honden doen geen vlieg kwaad.

Na La Florida gaan we de eerste barranco door, een diep dal. Dat betekent eerst stijl naar beneden tot de bodem en dan hetzelfde stuk weer stijl omhoog. Er zullen deze vakantie nog heel wat barranco's volgen. We lopen door tot Los Sauces, ook wel het bananenstadje genoemd. Op de hellingen rondom Los Sauces zien we overal bananenplantages. Maar ook in het dorp zelf is elke vrije vierkante meter met bananenbomen opgevuld.

De provinciale weg loopt dwars door het dorp en dat schijnt doordeweeks voor veel verkeer te zorgen. Deze zondag is Los Sauces heerlijk ingedut dus het is aangenaam vertoeven op een terras op het kerkplein. Daarna maken we ons op voor het tweede gedeelte van de wandeling. Terwijl we in het eerste gedeelte de mooiste vetplanten en cactussen zagen, wacht ons nu een veel meer weelderige vegetatie. Het kan hier erg mistig en nat zijn, maar we hebben geluk; een inwonster van La Florida zei het ons al: "Het is vandaag mooi weer!"

Massa's gele en witte bloemen, metershoge varens, bossen met rotswanden. Dit is zonder meer het mooiste gedeelte van de wandeling en daarom is het goed dat we de volgorde omgegooid hebben. Het is wél een zware wandeling om mee te beginnen. En dan moeten we nog terug. De heenweg deden we over de 'hoofdweg' al twee uur. Nu pakken we een secundaire weg en die is zo mogelijk nog bochtiger en smaller. Gesloopt en in het donker komen we thuis.

Maandag 31 maart – bijkomen en met de auto naar de Piratenbaai

Na de nodige opstartproblemen rijden we tegen de middag eindelijk Tijarafe in. Van daar uit 'doen' we wandeling 34, oftewel: 450 meter afdalen naar de Piratenbaai en daarna dezelfde weg terug omhoog. Maar met één groot verschil: we rijden het zover mogelijk met de auto en lopen alleen het laatste stuk. Het is niet voor niets een rustdag, bovendien heeft Ingrid het in 2000 ook al gelopen ("Eens maar nooit meer!") In de Rother wandelgids staat: "Bij hitte zeer vermoeiend!"

Met elke zwoegende wandelaar die we in de brandende hitte passeren, worden we blijer en blijer: wat een saai, venijnig en heet traject! Het laatste stuk dalen ook wij te voet af naar de bodem van de kloof: de Piratenbaai. De aanrollende hoge golven van de oceaan beuken op de rotsen tot vlak voor de huisjes. Het lijkt haast onmogelijk om hier met je boot een veilige haven te vinden. Toch staan er in de rots gebouwde vissershuisjes, nu deels weekendonderkomens. Het is een bijzondere, onstuimige plek waar we een hele tijd blijven.

Tegen de tijd dat we weer in Tijarafe zijn, heeft ons winkeltje zijn middagsluiting. We doden de tijd met heerlijke tapashapjes bij de kiosk. Dit voelt echt als vakantie vieren! Dan trekt ineens de bewolking binnen; het weer in Nederland is momenteel beter dan hier en dat is natuurlijk niet de bedoeling. Maar weer of geen weer: onze veranda en het uitzicht lonken!

Dinsdag 1 april – storm en gewijzigde plannen

Het is grijs, vannacht heeft het geregend. De geplande wandeling vanuit Punta Gorda schrappen we, het weer zou in het zuiden beter moeten zijn. Op naar wandeling 46! Maar naarmate we zuidelijker en hoger komen, wordt het alsmaar slechter: zicht van minder dan 50 meter, windvlagen van 120 kilometer per uur. Ons haar staat recht omhoog, dit vraagt om een selfie! De wandeling op de rand van de vulkaan is verboden terrein, het is

te gevaarlijk. Jammer, want het is behoorlijk ver rijden, maar begrijpelijk. Dan maar wat liflafjes.

Om te beginnen rijden we naar Puerto Naos, 20 jaar geleden nog een piepklein vissersdorpje, nu de grootste badplaats van de westkust met zijn donkere strand, een boulevard en appartementencomplexen. Ook hier staat een stormachtige wind. De golven slaan op de rotsen en Vincent krijgt één keer de volle laag. Iets verderop ligt La Bombilla, een piepklein voormalig vissersdorpje. Nu lijkt het meer een kunstenaarsdorp.

We rijden terug via Tzacorte, een charmant plaatsje omgeven door bananenveldjes. Soms ommuurd, soms met kunststof doek afgeschermd. In feit zijn het grote kassen die de bananenbomen moeten behoeden tegen de invloed van het zoute water, tegen de harde wind en tegen te lage temperaturen. Volgens lokale deskundigen smaken de 'vrije' bananen beter dan de kasbananen. Dit zou komen doordat de kasbananen sneller groeien. En je snapt het al, dit zorgt weer voor meer opbrengst, dus voor hogere inkomsten.

In La Punta, niet al te ver van ons huisje, kopen we een zelfgebakken brood bij een Duitse. Een tip van onze Duitse overbuurman. Het weegt een kilo, zit vol pitten en blijkt ontzettend lekker te zijn.

Terug bij ons huisje gaan we meteen maar aan de borrel. Het weer was hier vandaag niet veel beter, eerder slechter. De kussentjes en de was zijn helemaal nat geregend. Eigenlijk wel lekker, zo'n extra rustdag. De wandeling van de eerste dag zit Ingrid nog flink in de benen.

Woensdag 3 april – wandeling van Las Tricias naar Buracas

De Rother wandelgids zegt over wandeling 27: "Geriefelijke rondgang door bosjes drakenbloedbomen en bloeiende tuinen." Dat moeten we hebben! Een blauwe route, dus gemakkelijk, twee uur lopen, hoogteverschil ruim 400 meter. Ingrid heeft nog steeds spierpijn van de eerste wandeldag, dus deze wandeling is meer dan welkom.

We dalen af langs schattige huisjes en tuintjes met overal cactussen, vetplanten en bloemen. Via allerlei paadjes komen we uiteindelijk uit bij een gerestaureerde molen. Terwijl Vincent alle kanten op rent voor de ultieme foto, raakt Ingrid aan de praat met drie lokale dames op leeftijd. Eén weet te vertellen dat gisteren door het slechte weer het vliegveld van La Palma gesloten was.

Via een mooie barranco klimmen we naar een schitterend gelegen uitspanning van een Duitse. Wat een plek, wat een uitzicht en wat een heerlijke baksels! Blijkbaar zijn we zo onder de indruk dat we na deze stop een afslag missen en helemaal verkeerd uitkomen. Helaas moeten we daardoor een stuk over de weg. Niet dat daar trouwens veel verkeer rijdt.

Nog even een paar boodschappen op ons vaste adresje, we worden al begroet als oude bekenden. Daarna weer met een borrel op de veranda tot de zon onder gaat. Sommige dingen vervelen nooit!

Donderdag 4 april – naar Santa Cruz

Terwijl wij op ons gemak ontbijten in de zon, werpen passerende wandelaars ons een jaloerse blik toe. Althans, dat denk we, maar we zitten hier dan ook geweldig! Vandaag bezoeken we Santa Cruz, de hoofdstad aan de oostkant van het eiland. Onder de bezielende leiding van Vincent verdwalen we niet. Het is eigenlijk best een leuke stad met mooie oude panden en authentieke balkonwoningen. De hele dag is het bewolkt en we zijn pas laat weer terug bij Las Palmeras. Die rustdagen komen bij ons niet helemaal uit de verf.

Koste wat kost willen we buiten zitten, dus dat betekent dat we letterlijk alles uit de kast trekken: alle kleding die we hebben, een deken, een borrel. Het is duidelijk te koud voor de tijd van het jaar, maar je hoort ons niet klagen!

Vrijdag 4 april – wandeling van La Zarza naar Don Pedro

Na al dat 'gelummel' van de afgelopen dagen wordt het weer hoog tijd voor een fikse wandeling. De Rother wandelgids zegt over wandeling 23: "De wandeling door de nog vrijwel ongerepte laurierbossen van de Barranco de La Zarza en de Barranco Magdalena is een must voor avontuurlijke natuurliefhebbers. Ze belooft een geweldige oerwoudbeleving en is een van de mooiste, indrukwekkendste wandelingen op het eiland." Een rode route, dus tamelijk moeilijk, vierenhalf uur lopen, hoogteverschil bijna 800 meter.

Het is even zoeken naar het startpunt, maar gelukkig zit er een oude man langs de kant te niks en hij weet ons verder te helpen. Het is bijna elf uur als we van start gaan, maar al snel missen we iets: de wandelstokken! Terug naar de auto. Hè hè, eindelijk op pad en het is een schitterende, afwisselende wandeling. De Rother wandelgids heeft niets te veel beloofd. Ook nu komen we weer nauwelijks andere wandelaars tegen als we over de paden lopen.

In het begin lopen we van keteldal naar keteldal door de laurierbossen. Een schoolklas uit Lanzarote is aan het abseilen. Na het bos dalen we wat sterker af richting San Pedro. Nu we uit de schaduw van de bossen zijn, zien we steeds meer bloemen. De fresia's geuren heerlijk.

Na een lunchstop op een picknickplek met een schitterend uitzicht volgt een pittige klim omhoog in de warme zon. Daarna gaan we weer de bossen in over de mooiste paden. Het lopen gaat ons gemakkelijk af, we zijn inmiddels al aardig goed ingelopen.

Als we aan het eind van de middag weer bij ons huisje zijn, hebben we eindelijk een zachte avond. Hier heb je 's avonds totale stilte, iets wat we in Nederland al haast niet meer kennen. Wat een prachtige dag was het!

Zaterdag 5 april – het ultieme vakantiegevoel

Vandaag zijn we van plan niet veel te doen, maar de dag begint heel verrassend: er wordt op de deur geklopt. Het is Ana, de eigenaresse die in het huisjes achter Las Palmeras zit. Ze wil graag het huisje schoonmaken. Eigenlijk hadden we haar gisteren al verwacht, maar nu blijkt dat ze alleen wil schoonmaken als we er zijn.

Dankzij Ana komen we erachter dat Vincents horloge een uur achter loopt, hij begrijpt er helemaal niks van. Heel bijzonder om dit pas na een week te merken, echt het ultieme bewijs dat we op vakantie zijn! En om daar een vervolg aan te geven, kopen we hamburgers en worstjes voor op de barbecue.

Het is stralend weer, we liggen onderuit gezakt op de ligstoelen naar de oceaan te staren, verzamelen aanmaakspul voor de barbecue, rukken de fles wijn van Ana open. Een avond om nooit te vergeten! Op het laatste drijven ineens de wolken binnen. Je verbaast je steeds weer hoe snel het weer hier kan veranderen.

Zondag 6 april – wandeling naar Roque de los Muchachos

De Rother wandelgids zegt over wandeling 60: "Spectaculaire uitzichten op weg naar de hoogste top van La Palma. De wandelroute langs de kraterrand verwent de wandelaar voortdurend met indrukwekkende uitzichten op de Caldera de Taburiente." Een rode route, dus tamelijk moeilijk, 3 uur lopen, hoogteverschil ruim 500 meter.

We staan vandaag vroeg op omdat we een hele rit voor de boeg hebben. Het is nog geen 40 kilometer, maar met al die bochten kost het toch veel tijd. We slaan af richting het Observatorio Astrofísico. De eerste sterrenwachten van het observatorium ontstonden in 1985, het begin van een ambitieus project van zeven Europese landen. De lucht boven La Palma is extreem helder en daarom vind je hier een hele batterij enorme telescopen. De grootste is de in 2009 in gebruik genomen Grantecan (Gran Telescopio de Canarias, 45 meter hoog). Het hoofdbestanddeel is een spiegel van 10,4 meter doorsnede, die uit 36 hexagonale kleinere spiegels bestaat, die continu aan de lichtsituatie worden aangepast. De optische gevoeligheid, even groot als die van vier miljoen menselijke ogen bij elkaar, is zo precies dat een bord soep op de maan kan worden waargenomen. Een toevallig aanwezige astronoom wijst ons het Nederlandse observatorium. Het is een goed onderhouden gebouw, maar het wordt al enige jaren niet meer gebruikt omdat de geldpot voor onderzoek op is.

De prehistorische inwoners van La Palma maakten al gebruik van de hemelse mogelijkheden. Waar nu telescopen staan, is een gewijde plaats met rotstekeningen gevonden. Zij bevestigen wat een vroege kroniekschrijver noteerde: "Zij hebben het idee van een jaarkalender ontwikkeld, omdat zij de zon, de maan en de sterren observeerden."

Het laatste stuk is enorm bochtig met hier en daar zelfs nog wat sneeuw. Op deze hoogte is er nauwelijks nog vegetatie. We rijden eerst ongemerkt voorbij de parkeerplaats, het blijkt een smal strookje langs de afgrond te zijn waar onze auto nog net bij past. Maar eindelijk gaan we dan op pad. Het is heerlijk zonnig en helder weer, het uitzicht spectaculair. We zien rotsen in allerlei kleuren en variaties, diepe afgronden, steile hellingen. Afwisselend stijgen en dalen we, dat loopt erg prettig. De lucht is zo helder dat we op een gegeven moment drie eilanden zien: Tenerife, La Gomera en El Hierro. Later horen we van andere wandelaars dat het zicht lang niet altijd zo goed is, het was in ieder geval hun derde poging.

Ruim twee uur later zijn we op het hoogste punt van La Palma: Roque de los Muchachos, 2.426 meter. Tot onze stomme verbazing is het hier een drukte van belang. Iedereen lijkt hier naar toe te willen; omdat je hier met de auto kunt komen en er genoeg parkeergelegenheid is, maar ook omdat het uitzicht gewoon ontzettend mooi is. Al heb je als wandelaar altijd het gevoel dat je dat uitzicht na al je gezwoeg 'verdiend' hebt. Dat is je doel, dat is je beloning. We vullen ons water bij en lopen weer terug richting de auto. Dat gaat een stuk sneller nu we geen foto's maken. We lopen het in anderhalf uur. Op de terugweg gaan we nog het terrein van een bijzonder observatorium op. Hier wordt met behulp van twee enorme spiegelschotels de gammastraling in de atmosfeer gemeten. Het voelt bijzonder dat je haast overal mag komen.

Bij ons huisje vervallen we weer in onze routine: wasje, borreltje, nootje, zonnetje. Sommige dingen vervelen nooit. Het is zelfs aan het eind van de middag nog steeds erg warm, wat een heerlijke dag was het!

Maandag 7 april – wat een rustdag had moeten worden, maar uitliep op een uitputtingsslag

De dag begint zoals een rustdag moet beginnen, namelijk met een ontbijtje in de zon. Maar dan begint het te kriebelen: zullen we een korte wandeling maken? Ons oog valt op wandeling 35, vooral ook omdat hij vlak achter ons huisje begint, maar dan een ingekorte versie: halverwege beginnen en via een shortcut terug.

Dat klinkt relaxt, maar dat is het niet. We lopen dwars tegen de hoogtelijnen in, het is warm en windstil. Voor Ingrid is het flink afzien. Om de haverklap stopt ze om te drinken, maar eindelijk komen we boven en worden overvallen door het mooie uitzicht. Tijdens de

lunch komen een paar hagedissen bedelen en de dapperste gaat zelfs op Ingrids schoen zitten.

Het tweede gedeelte daalt geleidelijk af waardoor Ingrid er ook volop van kan genieten. We lopen door een prachtig naaldbos, de grond ligt bezaaid met grote dennenappels. Daarna lopen we langs de wijngaarden. Langs het pad zien we de mooiste bloemen, de muren zijn begroeid met vetplanten. Sommige beginnen al te bloeien.

We komen uit bij het uitkijkplateau van Torre del Time met zicht op de Barranco de los Angustias, de Caldera en het Aridane-dal. Vrij plotseling trekt het onder ons van het noorden uit helemaal dicht. Als we naar het zuiden kijken, is er van mist helemaal niets te merken: we zien Los Llanos, de Vallei der Angsten en overal bananenplantages en waterbekkens. Wat een contrast! Blijkbaar blijft de mist hangen bij de barranco.

Als we via de shortcut afdalen richting de auto, belanden we in dichte mist. Ook ons huisje ligt in de mist. Vincent gaat met een borrel in de hangmat liggen die hij vanuit Nederland heeft meegenomen.

Dinsdag 8 april – eindelijk die luierdag?

Ook voor vandaag staat er een luierdag gepland. Het weer is perfect, niet te warm. We beginnen met een ontbijtje in de zon. Zou dit dan toch een echte luierdag worden? Nee, toch niet. We besluiten een korte wandeling te maken. Onze Rother wandelgids zegt over wandeling 32: "Geriefelijke wandeling van Tinizara naar Tijarafe door het lieflijk-pittige westen." Een rode route, dus tamelijk moeilijk, maar twee uur lopen, hoogteverschil 150 meter stijgend en ruim 350 meter dalend.

We willen in Tijarafe de bus naar Tinizara pakken en van daar uit terug lopen. We snappen geen bal van de vertrektijden, maar onze vaste supermarkt San Antonio biedt uitkomst; zij weten ons te vertellen dat de bus om twee uur vertrekt. En dat doet hij ook, leuk om een keer met de bus te gaan!

De wandeling is erg leuk, ook al vindt de Rother wandelgids hem wat gewoontjes. We lopen een mooie, knusse barranco door en zien onze eerste bloeiende cactus. Veel vetplanten staan op het punt te gaan bloeien. Wat moet het hier over een week of twee prachtig zijn! Op de hele route komen we niemand tegen en na een paar uur lopen zijn we weer in Tijarafe. We stoten meteen door naar de kiosk voor tapas en patat.

Woensdag 9 april – herkansing van de vulkaanwandeling

Vandaag zetten we voor het eerst de wekker; we moeten helemaal naar het zuiden van La Palma voor onze tweede poging van wandeling 46. Onze Rother wandelgids zegt hierover: "Zanderig genot en hete aarde – grandioze rondwandeling door betoverende vulkaanlandschappen." Een rode route, dus tamelijk moeilijk, drie uur lopen, hoogteverschil naar Volcán Teneguía 300 meter.

Het landschap is hier totaal anders dan in het groene noorden. Er staat een koude wind, er is nauwelijks vegetatie. Vanaf het bezoekerscentrum in Los Canarios lopen we naar Volcán de San Antonio. De uitbarsting van San Antonio in 1677 was bijzonder heftig. Er ontstonden verschillende kraters en er stroomde zoveel lava over de steile hellingen dat een nieuw stuk kust ontstond. Het is gemakkelijk en niet te ver om te lopen, dus er schuifelt hier van alles en nog wat rond. Aan de outfit (witte broek, gymschoentjes) kun je al zien dat zij waarschijnlijk vanuit de touringbus op en neer lopen.

Onderweg staat een informatiepaneel. Als je daar pal voor gaat staan, stap je ongemerkt op een plaat die gaat bibberen en zo een aardbeving met een kracht van 5 op de schaal van Richter simuleert. Dit komt erg onverwacht en het is grappig om de reacties van de mensen te zien. Kortom, een ideale lunchplek!

Een enkele wandelaar loopt door naar de volgende vulkaan: Volcán de Teneguía. Hier vond in 1971 de laatste vulkaanuitbarsting van La Palma plaats, toen de Teneguía 24 dagen achter elkaar vuur en as uitwierp. De lavastromen overspoelden die van San Antonio en kwamen tot aan zee, waar nieuw land werd gevormd.

De route is erg slecht aangegeven en na Volcán de Teneguía wordt het alleen maar erger. We zien in de verte vier mensen recht omhoog door lavagruis zwoegen. Dankzij Vincent vinden we de goede route; drie keer zo ver, maar het stijgt geleidelijk. Al met al landschappelijk gezien een totaal andere wandeling dan tot nu toe, maar zeker niet de mooiste.

Op de terugweg kopen we een lokale fles wijn en zelfgemaakte amaretto; Vincent redt het niet met de rum. 's Avonds zien we de mooiste zonsondergang tot nu toe. Het is koud buiten, maar we willen koste wat kost buiten zijn. De weersverwachtingen voor de komende dagen zijn niet echt geweldig, maar we hebben gemerkt dat dat weinig zegt; niets zo veranderlijk als het weer op La Palma.

Donderdag 10 april – wandeling naar Pico Birigoyo

We zijn hier nog maar een paar dagen, dus Vincent wil wel weer een wandeling maken. Ingrid heeft eigenlijk wel zin om te niksen, maar is bang om iets moois te missen. Dus daar gaan we weer. Onze Rother wandelgids zegt over wandeling 40: "Kostelijke uitkijktop voor plezierwandelaars." En dat is niets te veel gezegd! Een rode route, dus tamelijk moeilijk, ruim drie uur lopen, hoogteverschil 400 meter. Je kunt deze wandeling uitbouwen tot een dagtocht, maar wij besluiten een ingekorte versie te lopen.

Het eerste stuk lopen we tussen prachtig witbloeiende boompjes door, daarna klimmen we naar Pico Birigoyo (1.807 meter). Het is hier kaal en winderig maar zo mooi: we kijken uit op de Caldera de Taburiente, tot de mist het dal in rolt en van daaruit langzaam om zich heen grijpt. Het heeft iets mysterieus. Snel dalen we af terwijl de wind en de mistflarden ons om de oren vliegen.

Weer terug bij het startpunt blazen we uit bij een van de misschien wel 100 picknicktafels. Hier komen in het weekend hordes Palmeros om te barbecueën en te recreëren.

Vrijdag 11 april – wandeling naar Pico Bejenado

Al vroeg draaien we de parkeerplaats op van het bezoekerscentrum in El Paso. Vandaag willen we eigenlijk een wandeling maken vanaf la Cumbrecita, maar wat blijkt: er zijn daar maar zestien parkeerplaatsen en we hadden van te voren moeten reserveren. Het bezoekerscentrum helpt ons gelukkig aan een alternatief; op Pista de Valencia kunnen we vrij parkeren en zo kunnen we in dit gebied toch een wandeling maken.

Onze Rother wandelgids zegt over wandeling 51: "De Benejado is een van de mooiste en meest geliefde panoramische bergen van het eiland. Hij kan als de enige uitgesproken top van La Palma gelden en biedt niet alleen een uniek uitzicht op de caldera en haar omgeving, maar ook op de Cumbres in het zuiden en grote delen van de westkust." Een rode route, dus tamelijk moeilijk, vier uur lopen, hoogteverschil ruim 800 meter.

De weg er naar toe is ontzettend slecht, en ons Peugeotje kan dit gestuiter maar net aan. We klimmen gestaag en lopen steeds weer even in de schaduw van wat bomen en rotsen. Al met al is het goed te doen. We vinden een mooie pauzeplek bij Mirador El Rodeo (1.585 meter) met prachtig zicht op de Caldera de Taburiente. Daarna klimmen we het laatste stukje naar de Pico Bejenado (1.854 meter). We komen nauwelijks mensen tegen omdat het een vrij pittige wandeling is.

So far so good, maar dan komt de afdaling en besluiten we een alternatieve route te pakken. Het is inmiddels een stuk warmer geworden. De afdaling is in één woord klote, althans volgens Igrid : steil, lang, alleen maar losse rommel waar je gemakkelijk op wegglijdt, je kijkt alleen maar naar je schoenpunten. Als we weer in de schaduw van de bomen zijn, klopt onze routebeschrijving ineens niet meer (later blijkt dat de route sinds kort anders loopt). We lopen ons vast in een kloofje en moeten terug. Dankzij de GPS vinden we de auto terug en Ingrid komt piepend en krakend tot stilstand. Wat een relatief korte wandeling had moeten worden, duurde uiteindelijk zes en half uur.

Zaterdag 12 april – wordt het luieren of wandelen?

Vandaag slapen we uit, het is bewolkt en het waait erg hard. Maar de wind staat gunstig en zo kunnen we toch op de veranda ontbijten. Vandaag zouden we het rustig aan doen want er was regen voorspeld. Maar alles loopt anders: ineens zijn de voorspellingen voor de zondag slechter, dus we besluiten vandaag te gaan wandelen en morgen te luieren.

We gaan een deel van wandeling 19 doen, volgens onze Rother wandelgids "een barrancowandeling door het dromerige noorden." We rijden naar Gallegos, een afgelegen en sfeervol dorpje met de meest smalle en steile straatjes die je maar kunt bedenken. Echt een must voor mensen die de hellingproef willen oefenen! Er hangen wat heren voor de plaatselijke kroeg en Ingrid vraagt in haar beste Spaans waar de bus vertrekt en waar we de auto kunnen parkeren.

Het busje is precies op tijd, wringt zich door de straatjes van Gallegos en zet ons af bij Mirador La Tosca. Het is inmiddels bijna half vier dus zoveel tijd hebben we niet meer. We doorkruisen

vier prachtige barranco's en vooral de derde is venijnig: 130 meter afdalen tot aan de rivierbedding en dan weer omhoog. Het is bewolkt, maar broeierig en dat zorgt voor zware omstandigheden. Toch zijn we om een uur of zes al weer in Gallegos. Normaal gesproken pauzeren we een paar keer vrij uitgebreid en nu deden we dat maar één keer.

In Gallegos lopen veel vrouwen richting de kerk met in hun hand wat takjes; het is bijna La Semana Santa (Pasen). Er staat een harde wind als we terugrijden. Nog een laatste keer doen we boodschappen op ons vaste adresje in Tijarafe. Vanaf nu gaan we de restjes opmaken.

Zondag 13 april – naar Los Llanos de Aridane

Onze laatste dag op La Palma, morgen vliegen we terug. Ons laatste uitstapje is naar Los Llanos, met 21.000 inwoners de grootste stad van La Palma. Het is er verrassend leuk met voetgangersstraten, een markt, zondagse gezelligheid op het plein en pittoreske steegjes. We weten zelfs een shoarmatent te vinden waar we take-away shoarmabroodjes halen. Gezeten op een houten bank op het dorpsplein werkten we ze met smaak naar binnen.

Dan is het tijd voor ons allerlaatste uitstapje. Een bezoek aan de beruchte Kloof der Angsten. Via een smalle bergweg dalen we honderden meters af naar het parkeerterrein bij de ingang van de kloof. Ingrid heeft het wel een beetje gehad met het wandelen en blijft in de auto wat lezen. Aan het begin van de kloof staan waarschuwborden die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. 'Ga hier niet wandelen als er regen voorspelt is!'. Er is maar één rivier die vanuit de caldera naar zee stroomt en die zal zich in een mum van tijd vullen met alle neerslag die in de grote caldera valt! De Kloof der Angsten is het smalste deel van deze rivier en heeft hoge, maar vooral zeer steile oevers. Als de droge bedding verandert in een bulkende massa water is er geen ontvluchten meer aan. Vandaag blijft het droog dus Vincent maakt een korte wandeling door de spectaculaire kloof. Jammer dat we niet meer tijd hebben om de hele binnenkant van de caldera te verkennen. Er zijn wandelpaden genoeg. Een goede reden om nog eens terug te komen.

De avond staat in het teken van het inpakken want morgenochtend vertrekt onze vlucht terug naar huis al vroeg.

Maandag 14 april – weer terug

Er staat 1.200 kilometer op de teller als we de auto na zeventien dagen weer inleveren (€ 220 voor de autohuur, 100 liter getankt).

Time flies when you are having fun.....

Wat een geweldig eiland is dit toch!!

Wel moet je flexibel zijn wat betreft het weer. Als er zware bewolking en regen werd voorspelt hadden we een zonnige dag en andersom. Eén keer kon een geplande wandeling over een vulkaanrand niet doorgaan vanwege een stormwind. Op een mooie dag hebben die wandeling alsnog kunnen maken.

Het kost absoluut geen moeite om het rustige leefritme van de Palmeros over te nemen. Haast hebben de mensen hier zelden.

We kunnen terugkijken op een schitterend verblijf: prachtige wandelingen die stuk voor stuk perfect bewegwijzerd waren, onze casita, weinig toerisme, de hulpvaardige Palmeros, rust en ruimte. Echt een plek om naar terug te keren!